

IISUS

BIRUITORUL

Săptămânal duhovnicesc al Oastei Domnului • Fondator: Preot Iosif TRIFA - 1935

CORABIA LUI NOE (IV)

ÎN VREME CE NOE LUCRA LA CORABIA MÂNTUIRII, LUMEA CHEFUIA ȘI RÂDEA DE LUCRUL LUI

Biblia nu ne spune mai amănunțit ce s-a întâmplat în tim-

tuire, până în clipa când a sosit potopul. S-a făcut socoteala că Noe a lucrat la corabie 120 de ani biblici (anii biblici erau mai mici decât cei de acum). Ce s-a întâmplat în acest timp? Ne putem închipui.

Biblia ne spune că se făcuse în lume o stricăciune generală. „Se stricase tot pământul și tot omul se abătuse de la calea lui“ (ca și azi). În mijlocul acestei lumi stricate a început Noe să-și lucreze corabia. Ce vor fi zis oamenii văzând pe Noe că începe a clădi o casă așa de mare? Cu siguranță, vor fi sărit la el cu întrebări de batjocură:

- Ce faci, moșule?... Ce va fi cu șura asta așa de mare? Ai de gând să te îmbogățești?...

(continuare în pg. 5)

Părintele Iosif TRIFA

pul de când Domnul i-a spus lui Noe să facă corabie de mân-

Lucrarea Duhului Sfânt

Predică la Duminica Rusaliilor

În cununa sărbătorilor anului bisericesc, prin care comemorăm momentele cele mai de seamă din istoria mântuirii neamului omenesc, Praznicul Rusaliilor reprezintă - după expresia Sfântului Ioan Gură de Aur - metropola sărbătorilor, încununarea praznicelor și fructul făgăduinței Domnului, căci El a zis: „Dacă voi pleca, vă voi trimite alt Mângâietor și nu vă voi lăsa or-

fani“ (In 16, 7; 14, 18). La cincizeci de zile după Înviere și la zece zile după Înălțarea la cer, Mântuitorul Iisus Hristos a împlinit făgăduința dată Apostolilor Săi, împlinind - totodată - lucrarea Sa mântuitoare începută o dată cu Nașterea în Vifleem. Această lucrare, care a culminat cu răstignirea pe Cruce și

(continuare în pg. 5)

Pr. Dr. Gh. LIȚIU

Din sumar

- Creșterea copiilor / Costel ROTARU, pg. 2
- Tânăr ostaș trecut la Domnul / T. POHRIB, pg. 2
- Sărați cu Foc / Aurel MATEI, pg. 3
- Lucrarea Oastei... / Toader SLAVU, pg. 3
- Ca de la mama / Ionel STANCIU, pg. 4
- Să nu glumim cu mântuirea / Mitică LAZĂR, pg. 4

ÎN ZIUA ACEEA VEȚI CUNOAȘTE

„În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi.“ (In 14, 20)

Cunoașterea aceasta despre care vorbește aici Domnul Iisus nu va fi o descoperire pentru ucenicii Domnului, ci va fi împlinirea celei mai depline încredințări pe care le-o va da Duhul Domnului la capătul luptei lor și doavda celei mai depline convingeri.

Va fi ceea ce a fost pentru Sfântul Apostol Toma clipa punerii degetului în coastă și a mâinii în rana Domnului (In 20, 27-29).

Dacă ar mai fi fost vreo umbră, nu de îndoială, ci de neîncredințare, atunci și aceasta li se va fi risipit deplin în clipa marii cunoașteri.

În ziua aceea, veți cunoaște - a spus Domnul - cele trei slăvite fețe ale Tainei Crucii: că Eu sunt în Tatăl, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi... Hristos în Tatăl, Hristos în noi. Ce sfântă nădejde, ce sfântă mijlocire și ce sfântă punte! Iisus, cu o parte în Tatăl și cu o parte în noi. Cu Firea Dumnezeiască în Dumnezeu și cu Firea Omenească în noi. Cu mijlocirea lângă Tronul Măririi în Cer și cu mântuirea lângă fiecare dintre noi pe pământ. Apropiind pe Tatăl de noi și apropiindu-ne pe noi de Tatăl. Coborând pe Dumnezeu până la noi și înălțându-ne pe noi până la El. Înomenind pe Dumnezeu și îndumnezeind pe om. Pentru ca să apropie creatura de Creator până la identificarea ei deplină cu El.

Iată Taina Crucii (Ef 2, 14-16), și iată Taina lui Hristos (Ef 3, 5-10), și iată Taina lui Dumnezeu (I Cor 2, 7; 4, 1), și iată Taina Evangheliei (Ef 6, 19), și iată Taina Bisericii (Ef 5, 25-32), și iată Taina Mântuirii noas-

(continuare în pg. 6)

Traian DORZ

RUSALIILE ȘI HARUL LOR

În anul în care prăznuim pe Sfinții capadocieni mă simt obligat să prefățez editorialul nostru cu un cuvânt al Sfântului Grigorie de Nyssa, preluat din Cuvântările sale: „Despre sărbătoarea aceasta vom vorbi în puține cuvinte, pentru ca să sărbătorim duhovnicește. Căci pentru un oarecare altul, alta este prăznuirea, pe când pentru oratorul Cuvântului prăznuirea este cuvântarea și dintre cuvântări anume cea mai bine potrivită cu împrejurarea. De altfel nici un lucru frumos nu desfată așa de plăcut pe iubitorul de frumuseți, cum îl desfată pe iubitorul de sărbătoare praznicul sărbătorit duhovnicește. Dar să privim lucrurile așa. Sărbătorește și iudeul, după literă, căci, urmând Legea, care este trupească, el nu a ajuns la legea duhovnicească; sărbătorește și elinul, dar după trup, și demonii și zeii lui, dintre care pe unii după spusa lor înșiși, sunt clăditori de patimi, iar alții sunt cinstiți pentru patimile lor, din care pricină sărbătoarea la ei devine un cult al patimii lor, ca păcătuirea să devină cinstire a lui Dumnezeu, fapt la care dă fuga patima, ca la ceva vrednic de cinstire; sărbătorim și noi, dar cum îi place Duhului și îi place când vorbim sau facem ceva din cele de trebuință în sărbătoare. În aceasta stă pentru noi sărbătoarea: să ne adunăm în suflet comoară din cele statornice și care se păstrează, și nu din cele care ne scapă și care se distrug și care ne amăgesc pentru un timp simțurile, lucruri care, de cele mai multe ori, murdăresc și vatămă, cum cred eu. Căci ajunge trupului răutatea lui. Ce-i trebuie flăcării materie mai multă, sau fiarei hrană mai îmbelșugată? Cumva ca să fie mai anevoie de înfrânt și mai puternică decât rațiunea?“ [Cuvântare la Cincizecime, 1, din vol. Despre suflet și Înviere, Herald, 2006, pp. 95-96]

Câtă grijă acordă, așadar, Sfântul prăznuirii. Atent la detaliile unui praznic, creștinul nu are voie să-L uite pe Hristos, factorul decisiv în toate sărbătorile, El fiind Sărbătoarea. De aici și nevoia de a recalibra modul în care sărbătorim, de a redimensiona cuvântările și cântările noastre, de a fi atenți la modul în care Dumnezeu rămâne viu în inima lucrării noastre. În Testamentul său apostolic, Sfântul Pavel spunea slujitorilor din Efes: „Vă încredințez lui Dumnezeu și cuvântului harului Său“ (Fapte 20, 32). Cu alte cuvinte, trebuie să ne revizuim atitudinea prăznuirii cuvântului pe care-l rostim. Nu noi purtăm, așadar, cuvântul către Dumnezeu și oameni, ci Harului îi este dat să ne poarte către puterea cuvântului. Nu în cuvinte omenești, ci în darul harului propovăduirea noastră poate să întoarcă inimile la Hristos Dumnezeu. De aceea, când ne mai ascultăm plângându-ne strălucirile de altădată ale adunărilor noastre, lacrimile și împlinirile duhovnicești de odinioară trebuie să înțelegem că Darul lui Dumnezeu nu s-a luat de la noi, dar, preocupați de emoții și stări de fapt mulțumitoare, nu am mai crescut oamenii care să miște către adunări harul, prăznuind Rusaliile în fiecare zi a vieții, dar al Duhului Sfânt.

Lui Dumnezeu nu lamentațiile noastre îi lipsesc. Ci vestitorii vieții veșnice. Nu am înțeles că trebuie să predicăm pentru ca oamenii să se roage, încât să inspirăm rugăciunea dinaintea Celui care ne trimite harul Său. Că o omilie adevărată se dezvăluie ca atare doar dacă poate ea însăși să se preschimbe în rugăciune.

E vremea cuvintelor potrivite prin Focul Duhului, mai mult decât oricând. E vremea să renunțăm la istețimile noastre, adesea partinice, în favoarea inteligenței născute din înțelepciunea dată de lăsarea în purtare harului Duhului. Sus inimile! Să ne pocăim mereu și mereu și să cerem, iarăși și iarăși, purtarea inimilor noastre după harului Duhului Sfânt. Pentru ca din cuvintele noastre, rugăciunea să crească în fapta mântuitoare și mărturisitoare. Cu frică de Dumnezeu. Cu credință. Și cu dragoste.

Preot Constantin NECULA